

סמל כהן אייל

3768961

בן אהובה ודוד

נולד ב- ח' שבט תשכ"ו 29.1.1966

התגייס לצה"ל ב- 8.8.1983

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- י"ח אב תשמ"ה 5.8.1985

בעת מילוי תפקידו.

כהן אייל

בן אהובה ודוד, טלד ביום ח' בשבט תשכ"ו (29/1/66) באשכול נרם התימנים בתל אביב. בן זקונים להוריו. למד בבית הספר היסודי י"ש בלפור והמשיך ללמוד בבית הספר התיכון "ארי" ב"ש באשכול נגרות. היה ילד רגיש, בישן וצנוע, שהרבה לומר ולדאג למשפחתו, ומעולם לא לקח חלק בהשתוללויות או בתגרות. נער היה תמיד משכין שלום בין חבריו ומפשר בין מתעמתים זה עם זה.

האיש, הוא אהב את הים ואת ענפי הספורט הקשורים בו, בעיקר גלישת גלים ואחידה וזה שחיין טוב. הוא עסק גם בענף ההיאבקות והיה פעיל במועדון הנער "קלישר", שהתמקד בין היתר בהכשרת נער לקראת השירות הצבאי. כן פעל אייל במסגרת הגד"ע ואף זכה בתעודה על תרומתו לביצור עמדות העורף במלחמת לבנון. אייל שאף להתגייס ליחידה קרבית והגיש בקשה להקדמת גיוסו. בקשתו נענתה והוא גויס חצי שנה לפני המועד שנקבע לו תחילה, בעודו בן שבע עשרה בלבד.

הוא גויס לצה"ל באוגוסט 1983 והוצב לשרת בחטיבת גולני, שם סיים את הסיומת ונעמד 18 חודשי שירות נשלח לקורס מ"כים, אותו סיים בהצלחה באפריל 1985.

אייל נפל בקרב ביום י"ח באב תשמ"ה (5/8/85) בואדי סלוק שבמצות הביטחון בלבנון. ליד הכפר סלוק, בעת שיחידת התמקמה לארוב לחוליות מתבלים. הסח נתקל בהם ולאחר מכת האש הראשונה קם אייל להסתער עם חבריו. מחבל פצוע השיב באש, פגע באייל והרג. יחד איתו נהרג חבר נוסף מיחידתו. אייל הובא למנוחת עולמים בבית העלמין הצבאי בקרית שאול. הותיר אחריו הורים, שני אחים ושלוש אחיות - איתי, יורם, חנית, גל ודלית.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב שר הביטחון יצחק רבין שאייל היה אהוד על חבריו בפלוגה ושהחיוך היה חלק בלתי נפרד ממנו. ואילו מפקד היחידה טבח סירת סגב שאייל היה הרוח החיה ביחידה, אהוב ומוכן לבצע כל משימה בחח טובה ומסירות אף קץ. מנהל היחידה לקידום נער בעיריית תל אביב כתב על המוטיבציה יוצאת הדופן שגילה אייל על רקע סביבתו, שלא תמיד עודדה שירות בחיל קרבי ועל כך שבפעילותו עשה לניסוח דעות קדומות. שמו של אייל הונצח בקבוצת הכדורגל שמשון תל-אביב. המשפחה והחברים הנצחיים את זכרו בחוברת זיכרון ובה, בין היתר, תצלומים רבים ודברים שנכתבו על ידי חברים וצבאים.

נולד בכרם התחמגים, בו זקונים מתוך שישה ילדים. תינוק שקט היה וולד טוב.

מגיל קטן רצה ללכת בעקבות דודו שחר ולהיות חייל בגולני. תמיד היה מתחפש לחייל גולני בילדותו. אייל היה לקנאת אחיו ואחיותיו, מפני שקיבל את כל הפינוקים מהוריו, משום היותו חקטן מכולם.

אייל היה בגן "דבורה תנביאה" ילד שקט, ביישן, שתמיד דאג לכולם.

בבית הספר היסודי ב"בלפור", היה תלמיד טוב וספורטאי מצטיין, ובכיתה ד' קיבל את "אות הכושר והספורט". משם המשיך ללמוד בב"ס חתיכון "אורים" במגמת נגרות, שם הכין אייל שולתן, שמאז נמצא בבית החורים במרכז חסלון.

בגיל 13 תחלו חייו נעים סביב מועדון שכונתי בשם "קלישר", מועדון שדאג לזעזע תצעיר בשכונה, ותרתיק אותו מהרחוב. במועדון "קלישר" היו יוצאים לטיולים, רזאים סרטים ואייל היה מבלה את מרבית זמנו במועדון זה. במועדון התגלה כמי שאהב לעזור והיה מוותר למען אחרים.

מספרים עליו חבריו, שכל מה שנהג להבטיח נהג לקיים. פעם, מספרים חבריו, במסיבת חנוכה, בשעה שתיים לפנות בוקר, כשהיה קר בחוץ וידד גשם, עמד בהבטחתו, ורכב על אופניים מהשכונה עד "בית מעריב" להביא לחברה עיתוני ספורט.

אייל בתקופת נעורו, ינק את עיקר חכמתו ממדריכו, אותו אהב מאוד, עזריאל צארום. עזריאל המדריך סיפר על אייל שהיה בו טוב-לב, שקט נפשי ונשמה טובה.

בראשית מלחמת של"ג, במסגרת פעילות המועדון, התנדב אייל לעבודה בים"חים ועסק בניקוי נשק ובפעילויות אפסנאות שונות. אייל עזר לכל מתקשה, הודיך והסביר ופעל מכל הלב. הוא אף קיבל תעודת הוקרה על תרומתו במלחמה.

אייל היה צנוע ודאגן, ומעל לכל ביישן. מכל הבילויים אהב את הים, ומכל הנאות הים אהב לגלוש. אפילו בים, לא שכח את העזרה לזולת, עזרה שהתבטאה בהיפוש ילדים שאבדו וכו'.

מגיל 13, החל אייל לשחק כדורגל בקבוצת "שמשון ת"א", כשוער עד לגיוסו.

אייל גדל בסביבה קשה מבחינת פשיעה ועבריינות, ואף-על-פי-כן, ניסה תמיד למשוך את חבריו לכיוונים חיוביים.

בראש מעייניו היה הגיוס לצבא. הוא ניסה בכל כוחו למשוך את חבריו להתגייס ליחידה לוחמת. קשה לתאר אילו כוחות נדירים היה עליו להשקיע, כאשר פעל בניגוד לציפיות, והחליט עוד לפני גיוסו לצח"ל, לשרת בגולני; שכן, הסביבה בה גדל היתה לו למכשול, ומערכת חצבאית לא האמינה ביכולתו לשרת ביחידה זו.

אבי סער, מנהל היחידה לקידום נוער בעיריית תל-אביב, אמר עליו, כי "אייל ביכולתו ובעקשנותו הצליח לנפץ זעות קדומות, והצליח לפלס לעצמו דרך לשילוב מלא ומועיל בחברה הישראלית".

כאמור, אייל בחר לשרת בגולני. חיל זה היה כל הזמן בראשו, מאז מות בן - דודו דני, שנחרג במצב של"ג. אייל אמר לחבריו שהוא רוצה להמשיך בדרך של דני.

אייל הקדים את גיוסו לצבא בתצי שנה, ולאמו אמר: "בצורה זו אשתחרר חצי שנה מוקדם יותר".

אייל התגייס ב- 8/8/83. במהלך שירותו, ניסו חבריו לשכנעו לעזוב את החיל, אך, הוא לא הסכים והתעקש להמשיך לשרת שם. הוא סיים קורס מכ"ם בהצטינות, וקיבל זימון לקודם קצינים.

כשהיה חוזר הביתה לחופשות, לא היה מספר שהוא לוחם. הוא היה מוריד את דגמת הסמל שלו ואת תג גולני, כדי שיחשבו שהוא חייל רגיל ולא לוחם בגולני. הוא לא סיפר על שירותו בלבנון, מפני שלא רצה להדאיג את משפחתו וחבריו.

בעקבות שירותו בצבא, הפך אייל לסמל ומופת לבני הנוער והצעירים בשכונתו, ולימים, אנשים רצו להתחקות אחריו וללכת בעקבותיו.

אחותו סיפרה, כי בחופשתו האחרונה בבית התנהג באופן מוזר: הוא סידר את אלבום התמונות שלו ונראה, כאילו רצה לתעד את חייו: בני המשפחה מספרים שבחודשים האחרונים ליוותה אותו הרגשה שיהרג בלבנון. במהלך הלוויה של שני חבריו למחלקה אמר: "יש לי הרגשה, שאני הבא בתור".

אייל נפל בקרב ביום יח' באב תשמ"ה (5/8/85), בואדי סליק, ברצועת הביטחון בלבנון, בעת, שיחידתו התמקמה לארוב לחולית מחבלים. הכוח נתקל בהם, ולאחר מכת האש הראשונה הסתער אייל עם חבריו. מחבל פצוע השיב באש ופגע באייל והרגו.

יחד איתו נהרג חבר נוסף ביחידתו, דרור רונן.

לדעת מדריכי השכונה בה גדל, הטמיע אייל וחשריש ערכים חיוביים לנוער הצעיר בשכונה. אנשים רצו ללכת בעקבותיו ולהמשיך את דרכו כלוחמים בגולני.

לזכרו, נערך מידי שנה טורניר קט-רגל, בו מסמרים עליו ועל כל הטוב שיצג.

2 חיילים נהרגו בלבנון

הניסוח, ונמצא ס בה כמה מאות חיילים. באחרונה גברו פעולות המחבלים בעיקר נגד צד"ל, והן כללו גם מכוניות תופת. עם זאת, כי מספר תקריות נפצעו גם חיילי צה"ל.

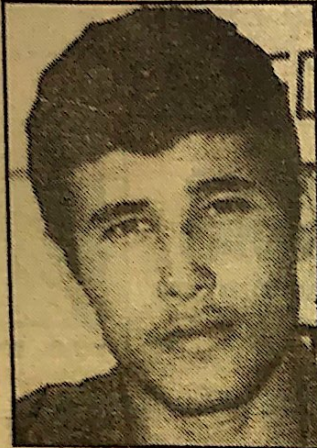
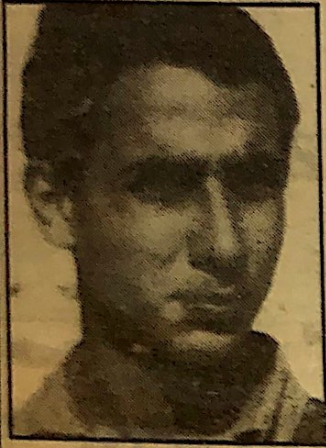
כאשר נראה, כי במכת האש הראשונה של חיילי צה"ל נפגע מחבל אחד, ואחריו שני החיילים הסתערו ל- עבר המחבלים - ומחבל שלישי ירה לעברם צרור ארוך, שגרם למותם של אייל כהן ודרור חני. בתקרית נפצעו שני חיילי לים ניספים: סמל אבי דוברסקי, בן 21 ממגדל- העמק, שנפצע ברגלו הימנית, ועמי קינן, שנפצע ברגלו השמאלית.

(סוף מעמוד ראשון) התקרית, ששמה קץ ל- תקופה של כמעט חמישה חודשים ללא הרוגים של חיילי צה"ל בלבנון, אירע עת אתמול בשעה 2.30 לפנות בוקר, מזרחית ל- כפר מג'ד סלים, מספר קילומטרים צפונית-מערבית למושב מרגליות. כוח צה"ל, שנמצא בסיוור שיג' רתי באזור, במסגרת הדימויות של שיתוף פעולה עם צד"ל בהגנה על רצף עת המיטחון, הכחון במספר דמויות הנעות סמוך לו.

מספר סמ"ר עמי קינן, בן 21 מאשדוד, שנפצע בתקרית: "יצאנו לסיוור עם רדת החשיכה, ונענו סמוך למג'ד סלים, בו היו באחרונה תקריות אש רבות. הירח היה מלא. שמענו אבנים מידרדרות סמוך לנו, ופתאום זיהיתי דמויות של אנשים במרוץ. עוד לא הספקתי לצ- עוק - וכל החברה פתחו

החובש של הכוח, החל מייד לטפל בנפגעים. ל- מקום הגיע כוח נוסף, וכ- סריקה בשטח נמצאו גופותיהם של שלושת המחבלים, וכן רובי קלציניקוב, מחסניות רבות, מטולי אר.פי.ג'י, דימוני יד ו- מכשיר קשר. צה"ל בתוך תחום רצועת יצוין, כי מאז הנסיגה מלבנון נמשכת פעילות צה"ל בתוך תחום רצועת

שני ההרוגים בלבנון

מימין: דרור חני; משמאל: אייל כהן

"יש לי הרגשה שאני הבא בתור..."

— כך אמר רב"ט אייל כהן לפני חודשים אחדים, בהלוויות שני חבריו שנפלו ■ אתמול נהרג בלבנון ■ יובא למנוחות היום ב-12

בית הוריו, בתל-אביב, הוא התגונן מזור, סיפרה אתמול אחותו הנינית. הוא התעקש לסדר את אלבטור התגוננות שלו, ונראה היה כאילו הוא רצה לתעד את חייו. הוא גם ביקש לבקר אצל קרובי-משפחה שר לא ראה שנים. בבוקר, כשהיה אמור לחזור ליחידתו, אמר לאבא: "אין לי חשק לחזור". משפט כזה לא היה (סוף מעמוד 10)

— מאת נחמה דואק, כתבת "דיעות אחרונות" — כאשר נהרג בן-דרור, רני מרזי, בלבנון, אמר אייל כהן: "אני רוצה להתגייס לצה"ל ולהמשיך את דרכי". אתמול נהרג אייל, בהתקפות עם מחבלים כרצועת הביטחון בדרום-לבנון. בסוף השבוע האחרון היה סמל אייל כהן בן ה-19 חצי בחופשה ב-

"קשה לתאר איך יהיה כעת בלי דרור שלנו"

— אמרו אתמול בשכונת פג'ה בפ"ת, שם גדל רב"ט דרור חני שנהרג בלבנון ■ יובא למנוחות היום ב-5 אה"צ

הוא נהרג בהתקלות עם מחבלים. אבל ככל ידו אהבול של סיכנת מריה במתרחשות, עם נגיף בשורת האוב. אך ייתכן שהשכונת שלטו תהיה בלי דרור, הוא היה חלק בלתי נפרד ממנה. איוו מסה קשה, אמרו אחבול השכנים הדייטשים. דרור, שנולד לפני 20 שנה במתחם הקהילה, (סוף מעמוד 10)

— מאת חיים ברודא, כתב "דיעות אחרונות" — ליום ראשון, כשעת-בוקר מוקד יזמת, נפל רכיש דרור חני בן ה-19 תרמילי-צד ובו חפציו האישיים, נס"ר רד מהווה, כבינו כפתח-המחנה, הכפיה, להנראות כקרוכ, רשכ ל- יחידתו מבול הצפון. אתמול הניחה הידיעה המרה: הוכן לא ישוב עוד.

"יש לי הרגשה

שאני הבא בתור..."

— כך אמר רב"ט אייל כהן לפני חודשים אחדים, בהלוויית שני חבריו שנמלו ■ אתמול נהרג בלבנון ■ יובא למנוחות היום ב" 12

מאת נחמה דואק

סבת "דיעות אחרונות"

אנשי נהרג בקידודו, רני מרחמי, בלבנון, אבד אייל כהן: "אני רוצה להתגייס לצה"ל ולהמשיך את הריגור, אשמול נהרג אייל, בהתקלות עם מחבלים בטרענה היסטחן בי הייטלנדן.

בסוף השבוע האחרון היה סבל אייל כהן בן הריגור וחצי בחופש בבית הוריו בתל-אביב. "הוא התנהג כרגיל, סיפרה אמו, אחרת רגיל. הוא התעניין לפרט את אלבום התמונות שלו, וראה היה כאילו הוא רוצה להבדיל את חייו. הוא גם תיקש לפרט אצל קרובי משפחה שלא ראה שנים בביקר, כשהיה אביו לחול ליחידתו, אפר לאמא:

איך לי חשק לחזור, כשפסע מה לא היה אפייני לאיל, שהיה נאה על היותו חיל בעה"ל.

בני משפחתו של הצעיר, שהבי ריו הארוחה בינסמה טובה, סיפרו אתמול, כי זה כמה חודשים לידותה אותו ההרגשה שיהרג בלבנון. לפני כמה חודשים השתתף בהלוויתם של שני חבריו למחלקה, שהרגו שם. הוא היה בין נשאי אחד הארוכות, ואחר ההלוויה אפר: "יש לי הרגשה שאני הבא בתור."

אייל כהן לבד בביהמ"ש הי יסודי "היוקן בתל-אביב והמשיך את לימודיו בביהמ"ס בכצועי, בי מגמה לנגרות. אחרי שהרג בקידודו בלבנון, הקדים את גיוסו לצה"ל והתגייס ליחידה קרבית באחרונה

סיום קורס מבנים וקיסל את הדגת הסבל.

הוא השתתף להגיש ליקום קדי נים, ואחר שחוזרו היו לו תוכניות להתגייס ליחידת היסטחן הפללי. הוא גם היכנס לנסע לחיל סיני אחר שחוזרו, סיפר אמו, לא האבל, אבד של אייל אהבה לא ידעה שהוא בלבנון. הוא סיפר לה שהוא כשהו במאויסבה, כדי שלא להדאיגה. בהגיעו לחשפת היה מסיד את כל סמלי היחידה של מדי, כדי שאביו לא יהיה לנלה את האמת, רק לאהיו ולאחיותה סיפר היכן הוא כשהו וכך תפקידה "הוא אהב לעזוב לילית, היה מדרוך במועדון הסבנות, בלום אהבו אותו, אמרה אחותו בלבא.

אייל כהן ודרור חנן שנוו גר בלבנון הובאו אתמול למנוחות

בני משפחת אייל כהן על קבר בנם בבית הקברות בקרית שאול (צילום: אילן אוסנדרייבר יפסא)

הרענן. דרור חנן (22) מפתח תקווה, שנהרג בידי מחבלים בלבנון, הובא אתמול למנוחות עולמים בחלקה הצבאית בבית העלמין "סגולה" בפתח תקווה. בני המשפחה הצעיר שבבני משפחת דרור — שי בן השמונה עמדו סמוך לחלקת הקבר וככו בכי מר.

שבר והתעלפויות של בני משפחת המנוה, קרובי משפחה, ידידים ומכ"רים. אייל כהן היה הצעיר בחמשת ילדיו המשפחה, המתגוררת ברחוב מוהליבר בתל אביב. כיתת יורים ייתה 3 מחזי כבוד וכנות הניחו ודי פתחים על הקבר

מאת נורית אמיתי סופרת "הארץ" וסוכנות עתי"ם סמל אייל כהן, שנהרג בידי מחב"לים בלבנון, הובא אתמול לקבורה בבית העלמין הצבאי בקרית שאול בתל אביב. ההלוויה עברה תוך זעקות

„אני הבא בתור“

מיד אחרי שהורו, סיפר אתמול אני האבל. אמו של אייל, אהובה לא דעה שהוא בלבנון. הוא סיפר לה שהוא משרת בבאר-שבע, כדי שלא להדאיגה. בהגיעו לחפשות היה מסיר את כל סמלי היחידה ש" על מדיו, כדי שאמו לא תוכל לגלות את האמת. רק לאחר ולאחיותיו סי" פר היכן היא משרת ומה תפקידו. „היא אהב לעזר לכולם, והיה מדרך במעדון השכונתי, כולם אהב“ סי' אותי“, אמרה אחותו בכאב.

הודעה על מותו הגיעה אל בני משפחתו אתמול בבוקר, אך ההודעה הרשמית התעכבה משום שהיה צורך לאתר את אביו ואחד מאחיו, שלא נמצא בבית. אייל ייסמן בבית-העלמין בי קריית-שאל, היום ה-12 בצהריים, מסע ההלוויה ייצא מבית הוריו ברחוב מהליבר 38 בתל-אביב, ב- 11.30 בבוקר. היא הותיר הורים וחמישה אחים ואחיות.

„בלי דרוו שלנו“

ספר על תוויותיו, סיפר אתמול "ב" רי הטוב נרעם. הוא היה בן. הוא מסור ובעיקר היה לו קשר הדוק עם אביו. הם היו כמו אחים. דרוו היה טיפוס מיוחד. בבית היה נוטל עליו לפעמים את "פקד שקרתי" בית, מדיח כלים, עורך קניות וגם מבשל למשפחתו. כזה הוא היה, נח וחביב על כולם.

ביום שישי, כואפתו האדוונה בילה דרוו במסיבת יום אצל חבר, משכונה. „היה לו מצב-רוח טוב. הוא ריק, היה פרוץ, וכמה אני רוצה לזכור אותו“ אמר נרעם.

רביט דרוו יגן יובא למנוחות היום ב-5.15 אודי-הצהריים, גולקה הצבאית בבית-העלמין פגודה בפ' תחזקתה.

(סוף מעמוד ראשון)

אפיינו לאייל, שהיה גאה על היותו חייל בצה"ל.

בן-משפחתי של הצעיר, שחבריו תיארוהו כ, נשמה טובה, סיפרו אתמול, כי זה כמה חודשים ליוותה אותו ההרגשה שיהרג בלבנון. לפני כמה חודשים השתתף בלוחמת של שני חבריו למחלקה, שנדרגו יום. הוא היה בין נושא אחד הארונות ואחרי ההלוויה אמר: „יש לי דבר גשה שאני הבא בתור“.

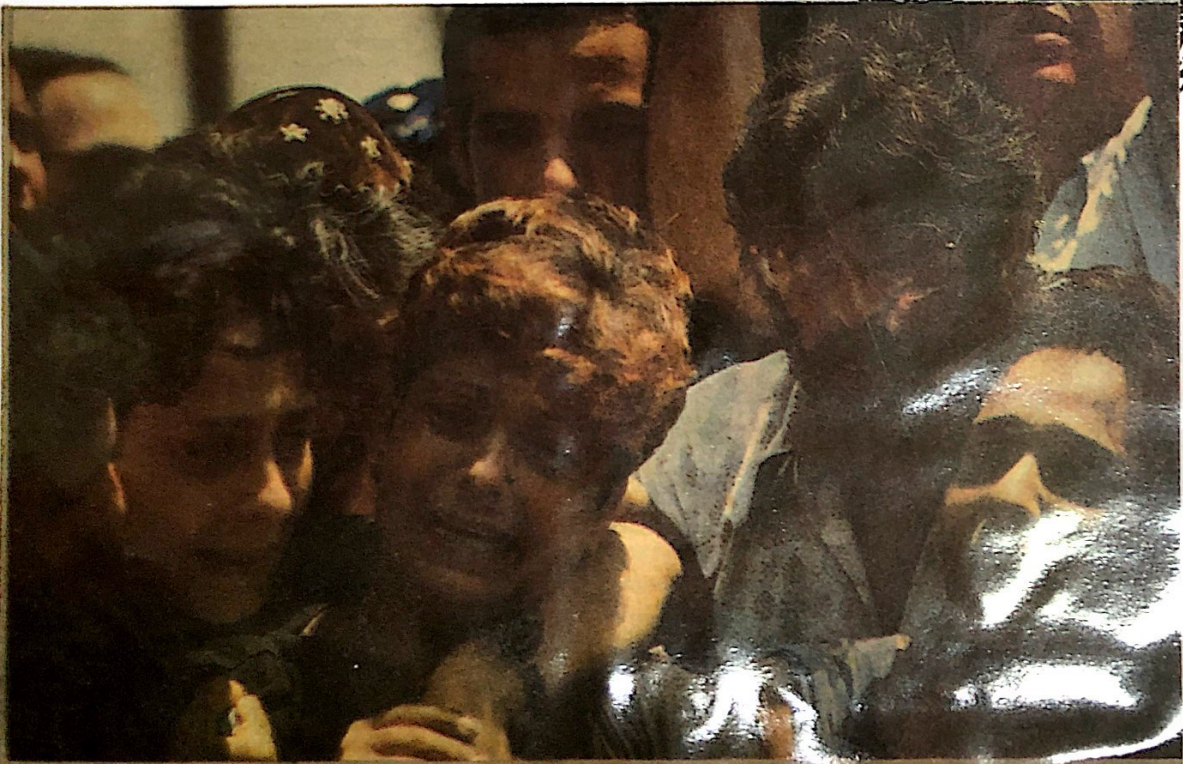
אייל כהן למד בבית-הספר היסודי די „הירקון“ בתל-אביב, המשיך את לימודיו בבית-ספר מקצועי במגמה לנגרות. אחי שנהרג בן-דודו בי לבנון, הקדים את גיוסו לצה"ל והתנדב ליחידה קרבית. באחיונה סיים קורס מ"כים וקיבל את דרגת הסמל. הוא השתוקק להגיע לקורס קצינים, ואחרי שהורו חי לו תוכנית להתגייס לשירות הביטחון הי' כללי. הוא גם תוכנן לנסוע לחי"ל

(סוף מעמוד ראשון)

היה בנם והאמצעי של בתי-שבע ור משה חנו.

בבית נותרו יתה, האח הבכור אריק בן ה-22, ושי כן ה-8. דרוו למד בבי"ס היסודי, נווה כיבוש" בעיר ומחיו, ואחרי-כך למד הפעלת ציוד מכני הנדסי בבית-הספר „נע" רים". הוא גול בבית בו נשאר תמיד קשר הדוק עם צה"ל. האב, משה, משרת זה שנים הכות סקבע, בדרגת רס"ר.

מאשר הגיע מועד גיוסו לצה"ל, ביקש דרוו להתנדב ליחידה קרבית, „כמו אחי הגדול, אריק" אמר. הוא קיבל את מבוקשו. „דרוו לא רצה להמשיך לשרת בצה"ל בקבע, אך הוא מעולם לא התלונן על קשיים בשירות. כששב לחפשות, נהג ל-

היה לי אייל. אני יודעת שאתה שומע אותי לחשה אתמול רגנית כהן (מימין). אותו של סמל אייל כהן רל שדובא למנוחות... באותה שעה נטמן רביט דרוו חנו זל בבית הקברות בתחזקתה. השניים נהרגו שלושם בתקלות עם מתבלים... (גילום: משה שי, עמ' 7)

"נכון שאתה לא רוצה להיות שם, בפנים?"

קראה אחותו של אייל כהן שנהרג בדרום לבנון בעת לווייתו אתמול בקרית-שאול

מאת ברוך נאה

כפרה, אל תלך אייל. אמא, אייל מתליף כתיבת אייל תענה לי אני יודעת שאתה שומע איתי, אני יודעת שאתה לא רוצה להיות שם בפנים. לא רצית להיות פה, נסון כפרה" — בוכה אחותו רוגית בדוך אל הבור הפתוח. כמשיטה את ידה מתחת לדגל הלאום הנוגעת בארון העץ של אחיה הגיטא על כתפי ושישה סמלים.

בשבת האחרונה היה אייל בבית הולד לים. אחרי זה סידר את אלבום התמונות שלו. בערב אמר שלא מתחשק לו לחזור לצבא, שיש לו הרגשה רעה.

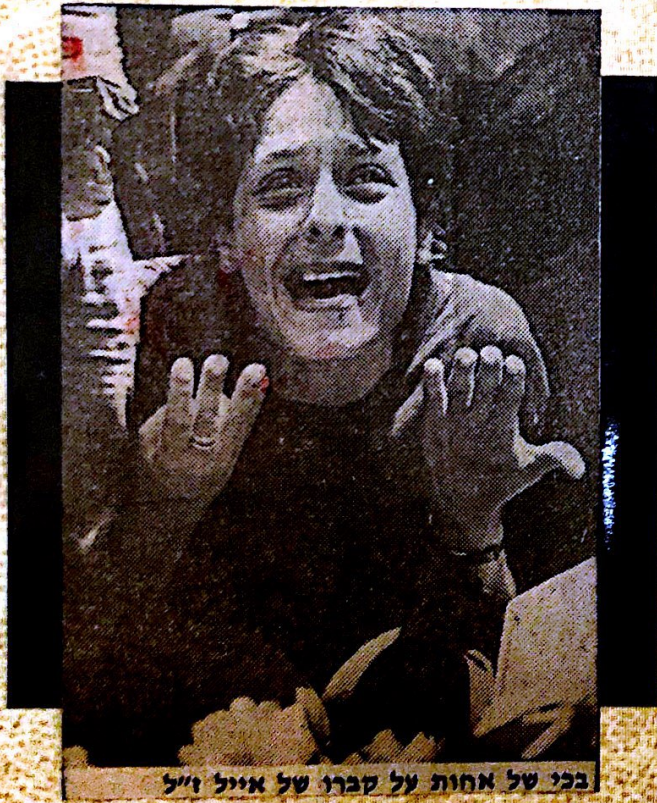
חיילי גולני ירו מכוני כבוד ואמה אהובה בכתה וצעקה, "תשב בגן עדן אייל, תשמור על כל חיילי ישראל שלא יהיו עוד מלחמות אייל אנחנו נבוא לבקר אותך כל יום שלא תשאר לבד. נספר לך הכל".

מפקד הגדוד אמר דברים לזכרו: "אתמול בבקר עוד צחקת אתנו. לא נבוח ולא נשקוט עד אשר גקצץ את יד הודון". מניחים זרים על הקבר, חוזרים הביתה לפרם התימנים. עוד משפחה שכולה של מלחמת לבנון שיש לה בן בחלקה הצבאית בקרית-שאול

אף נציג של ממשלת ישראל לא בא אתמול לחלקה הצבאית בקרית-שאול ללוות בדרבו האחרונה את סמל אייל כהן מפרם התימנים. "בשבילם המלחמה כבר נגמרה מזמן. הם באים רק ללוות של ברוקרים כבורסה שמתאבדים" — אמר סמל מגולני שמרר בככי ליד קבר חברו אייל שנהרג שלשום בהתקלות עם מחבלים.

קרית-שאול חלקה 16, קבר ראשון בשורה חמש הקבר השלישי שנכרה כאן מאז הסתיימה מלחמת לבנון. בשביל סגן-אלוף יצחק חלמיש הרב של פיקוד מרכז עדיין לא נסתיימה המלחמה הזאת בלבנון. אתמול כמו מאות פעמים אחרות בשלוש השנים האחרונות, עמד שם ומודה דמעות מעיניו כשנפרד בשם צה"ל מהחלל.

סמל אייל כהן נולד בפרם התימנים בתל-אביב לפני כמעט עשרים שנה, התגייס לגילני וגמר קורס מפקדי כעת. שש פעמים ליווה בשתי שנות שרותו בצה"ל חברים לקרית-שאול. אתמול ליוו אותו חבר רים, מאות בני משפחה, חיילי גולני, הנהג של פרם התימנים

בכני של אחות על קברו של אייל זייל

הקרוב היה קצר

ופצצות אר-גי. רימוני, שני
 שריון קשה ועוד. שנייה מהמבצע
 לים שנחרגו ששנים קשה מאוד
 מטלוסה.
 גורמי כחול פצצות אסון את
 מול כי אמצעי צבאי רבתי
 כחוקה יפה את המטרה, ה רח
 ,עליה מתונה בהחלט כשנעשים
 של מחבלים בכוחות צבאי וצבאי,
 ורוב התקריות בארצות האסיר
 נים בדרום לבנון. הונ פון שיעים
 וצבאי, ובעיקר כחול האיוור ה
 שיעי, הם השריף ו צבאי בצבא
 את עצמו במיגנת האוור לשבת
 בדרום לבנון ופגנת על החזק
 סבין לבנון לנין הצבא הסניאומי
 עם ישראל.

שני חבריהם מה מפצצותם.
 התחלוקות עם המחבלים ארצה
 סמוכה לגוש יפיקים בגזרה ה
 סמוכה גירוש לבנון, ו, אתגרות
 הראשונה שם ארצות חילי
 צבאי - מאו הניצח צבאי מבול
 הקונטרול.
 שיעיה מתקיים נהרג, אולם
 נראת כי מחבלים יפיקים שהיו ב
 חוליה הצבאי, חליפלט, כשהבחין
 כוח ארצות בחוליה האיר את כל
 האיש, סמריקות שנערכו לאחר
 הקרב ונחלו אומות החתולים, ו
 שם תוראת ה חרות של, אמלי.
 ליד נוסות החתולים ניתגלו
 רובי קלעניים, קטנטנות, מטווחים

(סוף מעבר 1)
 מתקרבת אליו (מתח קריו)
 באש. וסיכו אש וחילוקי חריו
 נמשכו כדקה.
 עמי, תשפית שנתיים ותמו פי
 שירות סירה, שם חוסם ערקים
 על רגלו השמאלית, שקליש חוד
 לתוכה. מפסי מכות חפש אוחו,
 חמצר השני - אמי דוקאסטי,
 קטנא חובש, הגיש עזרה לעמו
 וקול לעבר שני נפגעים לנסות -
 אייל וקריו - וראה כי קציעתם
 אנושה,
 חק אחמול סוקרה לאבי ולעמי
 המאוששים פרמקים בחינת פי

קצינים נשויים אהרו אהבול
 כי כמות גדול יפיקו לשרי
 בדרום לבנון נהאם לפוזי יד
 בטוח וקדי יתת יפיקו לפעולות
 צבא דרום לבנון והסכנות ה
 אורזים.
 מאו יא צבאי נאפנו מנסים
 ארגוני המחבלים להחזיר חליות
 דרומה כדי לפוזי שם את רכבת
 הבטוח ולפוזי נישופו הצפון.
 כוחות צבאי נהגים להיפגם מדי
 עתם כשם לדרום לבנון לשיטות
 סירה, הצפית, ועוד כדו לסידי
 בפעילות השוטפת של צבא דרום
 לבנון, להפיק את הכובת יפיקו
 בצבאי ולפעול באוורים יפיקים
 המשמשים פרוצדורים לתוליות
 מחבלים בדרום דרומה.

במלאת שלושים לפטירתו של יקרנו

איל כהן

היום, יום שלישי, יז אלול תשמ"ה.
 בשעה 5:00 נקיים סעודה בבית המנוח:
 רח' מהליבר 38 ת"א, ומחר יום רבועי
 4.9.85 בשעה 10:00 בבוקר, חתקים
אזכרה וגילוי מצבה.

אוטובוסים יצאו מבית המנוח לקריית שאול
 (החלקה הצבאית), מרח' מהליבר 38 ת"א,
 בשעה 10:00 בבוקר.

המשפחה

"הקרוב היה קצר: פתחנו באש ו-3 מתבליים נהרגו"

6 VII 1985

תארה שני לוחמי צבאי הפגזים את ההתחלוקות שבה נהרג גם שני חבריהם

כמות רבנית כדצבר
 והנה נהרג יפיקו ולשר
 ,היינו כמשימה ולפתע וי
 נו השירות עם נשק יפיקו
 אלה מחבלים ומשהתקרבו

פתחנו עליהם באש ורשלו
 שה סוים נהרגו. כלי חתוקי
 לא לקת יותר מדקה - סיפר
 אמש עמי קריו כי 21 מאשי
 דוד, אחד משני החיילים ש-

נאצער, אחמול, כחילוקות עם
 מחבלים שבה נהרג שני
 חיילי צבאי - סמל אייל
 כהן ורביט דרום הנו.
 שם צבאי יצא שלטום ב-

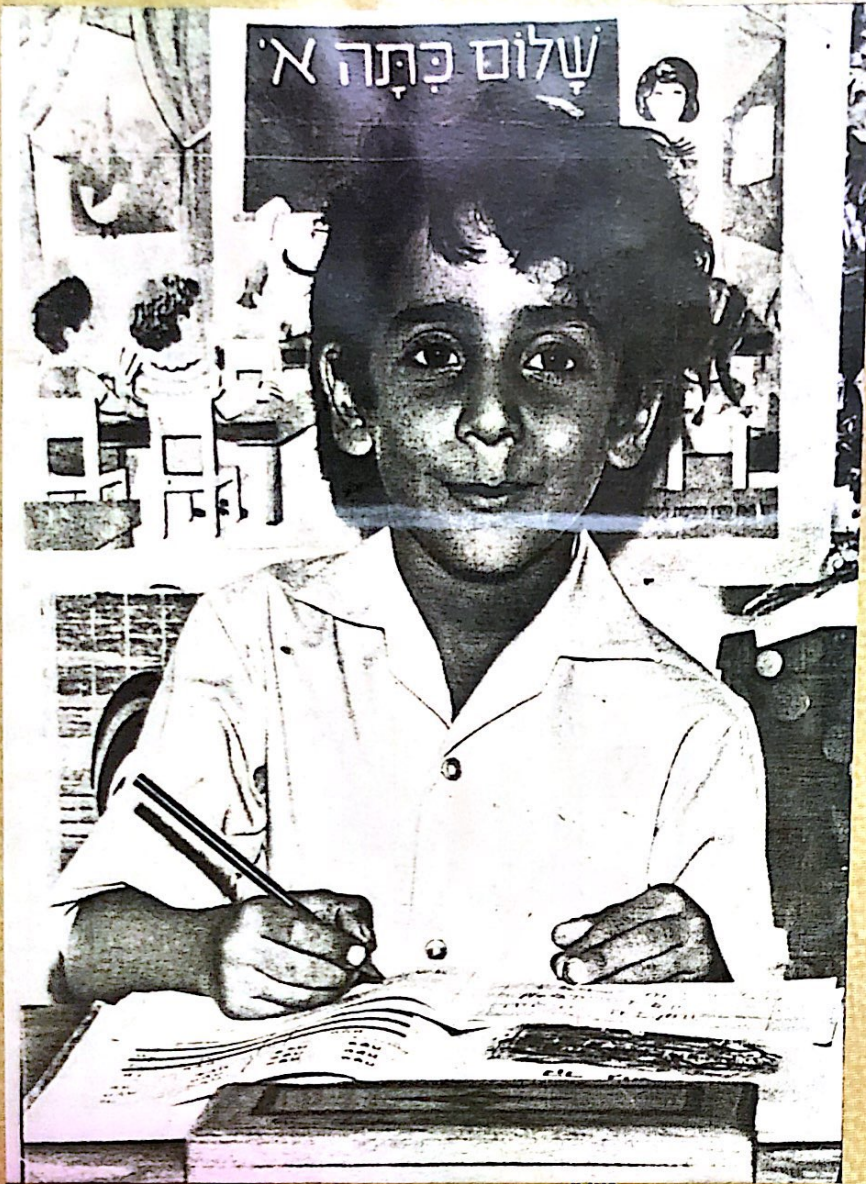
היינו לסיר נהיגה פהרזים
 של רבעת הבטוח מחדם לכי
 פתח הכוח הבטוח בשעה 2
 בילה כשמה דמות אנושה
 (סוף מעבר 11)

אייל כהן הקדים את גיוסו לצה"ל

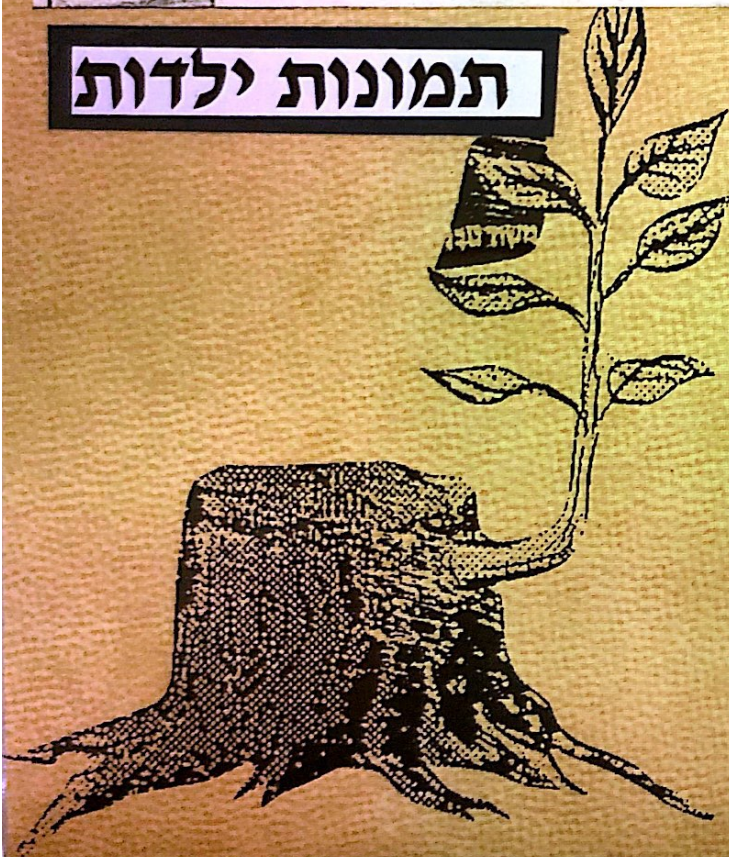
כאנ גיל החילופין
 סמל אייל כהן מנל-אביב
 הקדים את גיוסו לצה"ל לאחר
 שבני-דודו חפרו המים דנו
 מורחי מבצעים נפל ממלחמת
 של"ג. אייל היה כן 17 הני
 כשהתגייס ביוק לפני מבצעים
 במחזור אנושה, "אני ידעה לי
 המצוי ברובו של דני, המי
 להוריו דוד ואחובה.
 בשבת בילה אייל עם חסיד
 בחוף תל-אביב. נשבו תבינה
 תחליט לשיר את אלבום התצלד
 מים שלו, "איילו ידו שהא פר
 שת סוד אהרן בהפזי האישיים.
 פתאום נוכר בדודו, שאותו לא
 ראה שנים רבות, והחליט ללכת
 (סוף מעבר 11)

סמל אייל כהן

תמונות ילדות

**ליד קבון של סמל אייל סזן ז"ל, כאשר נזרקה ערימת העפר
האחרונה, אמרה רנית אחרון: "הבטחתי לך, כפרה, שאמא
לא תבכה. אמא לא בוכה אידן, אמא חזקה" (מימד היסטוריה)**

שד יום ראשון רגיל. חצי שעה לפני שקומה. מגיעל כבד סוגר מעל שער פזול גדול
המנה צעוק. בראש השיירה מוביל הגייץ במיקוד סגור. אחריו נעה בקבוצת משאית
"סמאר" ובה שניים עשר לחמים.

בדרך אל נקודת היציאה עוברים בכפר, ונעצרים כמה קילומטרים אחריו. כל שנים
עשר הלוחמים, על צידם, נקלמים מן המשחית. הרקבים מסתובבים במקום וחוזרים
לאח, ורק עונת העור הלוהטים נשארים לפדם בשעה: מהאווירם תוך מספר דקות
ויוצאים כמה עשרות מטרים לצף הכביש. עכשיו הכנות אחרונות לפני תחילת התנועה
תחילת. מחקים לחושך.

המקרה ניתוח, והפוח מתחיל בתנועה. המים בראש. בצפוף הקשר, ובד, ששני יורים
מקבילים ונ שאר הפוח מאחוריהם: אני, שני מפקד הפוח, הולך אחרון פשלתו הקשר

שלי, אייל. בשקט פמטט מוחלט נעות שתיס עשרה צלליות. רק קול דרוך אנבים
נשמע נעים באקיות תוך מתן תשומת לב מרבית לכל הכיוונים.

הואדי נחיה צר ועמוק, ואייריה תלוזה יותר ויותר. אהנו שבירים להטעה באור
אחד ישר. מדי פגם עוצרים במקום. גוחים בין השיחים ומאווים לשקט המוחלט
השורר מסביב. בודקים אם אין איש בעקבותינו. החושך כבר ויד מומה. החוככים
מצצים בשמים.

לאחר שתיים, שלוש שעות הליכה מגיעים לחלל ס... זהו החלל בו נציב הלילה את
המארב למחבלים. המ"פ פונה צמונה לחמש את הנקודה המדויקת שנקבעה מראש
כמקום המארב.

מבצעים סריקה; הסימן ניתן, ובשקט, בלי דיבורים, מתקבצים כולם למעגל. שד
סימן וכולם נשכבים במקום. כל אחד במקום שלו. אני שוכב כשמי דרומה, משמאלי
הקשר אייל ומימיני א.. החובש וכך הלאה, כמעגל. בצד השני שוכב המ"פ, לידו הקשר
שלו והמאגיסט ח..

לאחר עשר דקות של שכבה בשקט מוחלט מתחילים, אחד אחד, לפזר את
הפ"לים ואת הקסדות. ואז מתחיל הלילה הארוך שיינמר רק עם שחר. כל אחד צופה
לשטח הגורה שלו ומאווין בשקט לכל רחש חשוד. הנוק דרך דרך ומוכן לכל דבר שלא
יקרה. כמה עוברות השעות, והלילה זוחל לאט לאט. אחר חצות אני שומע רחש מזור
של ענבים ושיחים מתנעעים. הרעש קצת מסריח אותי, מכיוון שהוא חזק מדי
בהשוואה לרוח הקלילה הנשבת. אני פונה בלחש לא.. החובש ששוכב לידי, ושאל אותי
אם שמע משהו. הוא משיב שכן, אך עברה חצי שעה מאז שמעתי את הרעש בפעם
האחרונה. השעה כבר אחת ארבעים וחמש ועדיין לא שמעתי את הרעש פעם מסמט.
וכך, מצאכס, בלי התראה מוקדמת, אני מזהה, כחמישים מטרים לפני, דמות נעה
במהירות לכיוון שלנו. לא הספקתי להזהיר את החברה, לקח לי שתי שניות כדי להבין
שזהו אדם. כלומר מחבל. מתחתי לעברו באש אוטומטית תוך צעקות "נתקלנו נתקלנו
שעה 6:30 סזן אויב..."

באותו רגע נפתחה אש צולבת על הכוח לכל הכיוונים, ובשעה שאני צועק אני מזהה
דמות במרחק של שלושים מטרים מאתנו.

הדמות, כלומר המחבל, נפל לקרקע כתוצאה מהפגיעה. תוך שניות הכוח שלנו מרג
ונשכב בשורה אחת לכיוון ההיתקלות, תוך ירי אש בלי הפסקה. המ"פ נשכב משמאל
לאייל ששכב משמאלי וחנע נשכב מימין לא.. החובש ששכב לימיני. המ"פ שתן פקודה
להרים האורה. התאורה הורמה, אך הכוח עדיין לא זיהה את הדמות שנפלה בין
ה... ניהנה הפרידה היכון להסתערות. התאורה כבתה וניתנה הוראה "קדימה
הסתערי". כ... קמט והסתערנו. באותו רגע הבחתי כי דמות מימיני מעדת ונפלה.
לרגע חשבתי כי נתקלה באנן. לפתע שמעתי צעקה נוספת, ואז הרגשתי מכה איזמה
ברגל. כאייל הקעו לי מסמר.

ניסיתי לצעוד, ואז נפלתי גם אני. חבנתי שנפצתי מכדור או מריסיס ריסון. שכבתי
על הקרקע והורדתי את הראש עמוק עמוק לאדמה.

ראיתי את הכוח ממשיך להסתער קדימה ליעד שלו כשלושים מטר לפנינו. לפתע
שרר שקט באיזור. צעקתי שיש פצועים. זיהיתי לידי דמות שוכבת. הפוח חוזר וחוזר
לשכל בפצועים קשה - אייל וחנן, וזני - פצול קל ברגל. גם החובש ופזל קל ברגל.
למרות פציעתו ניפל החובש בפצועים במלוא המרץ. הוא זחל מאייל לחנן וחוזר חלילה,
ונתן הוראות יוצד לטפל בהם. ניתנים הועברו ציוות לגדוד, ופוח חילוף ימ לא לעברנו, גם
שכחו אלוט מסוק. בו בזמן המשיכו מספר איילים לטפל בפצועים ואחרים המשיכו
לחפז עלינו. לעבור ופן מה הויע המסוק. הוא הונחת בתוך חוזאני, והפצועים הועלו
עליו והוטסו לבית-חולים. מאותו מארב אזור רק עשרה לוחמים, בקרב שני נחצו
שלושה מחבלים, שרק אחד מהם הצליח לפגוע באש לעברנו, קרב עקום מזה. קיפחו
חייהם שניים מאברילו, בעת שהגנו על המרדף.

אייל לחן ז"ל
חנן לרן ז"ל
לא נשכח אתכם לעד

עמי קינן,
הייל שנפצל באותה היתקלות

כותבים לזכרו של אייל

אוי"ל אה"ק נשטנו. אה"ק צונו. י"ק הי"ת אה"ק.
וה"ל גי" שה"ק. ח"ק אה"ק בא"מ. הי"ת
אוי"ל ק"ק. דה"ק ודה"ק. אי"ק אה"ק אה"ק אה"ק
ק"ק. וצ"י אי"ל אי"ל.

אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
וה"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
וה"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק

אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק

אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק

אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק

אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק
אוי"ל אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק אה"ק

הם ישבו ביחד

הם ישבו ביחד באהל שבמוצב, הם ישבו לבד כשעתיים לפני היציאה למארב, הם ישבו ביחד "אייל ודרור" הציתו סיגריה ושתו כוס קפה ודברו על דברים, דברים אחרונים בחייהם.

שני חברים כל כך טובים, כל כך נחמדים, שכל אחד היה "עזר כנגדו". בריאים ומוצקים היו, חזקים וקשוחים שלא נשברים, שום דבר לא שבר אותם.

אהובה אמו של "אייל" רואה שלויזיה "מבט לחדשות" יש הלוייה של חייל, אהובה אומרת: "איזה מסכנה משפחתו של החייל! כמה מסכנה אמו!" "אייל" גם רואה ואומר לה: "אין מה לעשות, זה הגורל שלו! אין מה לעשות". ואהובה אומרת: "כן אין מה לעשות".

ביום בהיר אחד, אותו יום ארור פוגשת השכנה את אהובה ואומרת לה: "מישהו מחפש אותך", הוא מחכה ליד ביתך". אהובה רצה במהירות ומגיעה לביתה, מדברת עם אותו איש שחיפש להשיג את אחד מילדיה כדי לבשר את הבשורה המרה, והיא שואלת: "מה איתו, הוא חי? הוא פצוע? פצוע קל, פצוע קשה, איננו? ואז באה התשובה: גברת כהן, בנך "אייל" נהרג בלבנון! מכה מסמייים נוחתת על הראש.

כשלושה שבועות לפני המקרה נסענו לחוף הים בתל-אביב, בסביבות השעה שתיים אחי "דרור" אומר לי והוא מסתכל לכיוון האופק בים, "אריק! יש לי הרגשה שאני לא חוזר מלבנון!" אמרתי לו: "דורי", תסתום את הפה! לא רוצה לשמוע אותך בכלל!" "דרור" מתעקש, כן אריק יש לי הרגשה מזופפת! ואז ישבנו שנינו בשקט ולא דברנו.

הגענו הביתה, ובלילה לפני שנכנסנו לישון הוא חזר על זה כמה פעמים. ושוב אמרתי לו: "דורי" תשב בשקט! לא רוצה לשמוע אותך מדבר על הנושא הזה של לבנון המזופפת והארורה.

אלה היו שלשה שבועות אחרונים שלו שבכלל לא פגשתי אותו, ואז באה ההודעה אלי לפלוגה שלי, "אחיך" דרור "נהרג אתמול בלבנון. הם ישבו ביחד כשעתיים לפני היציאה למארב, ועכשיו הם יושבים במרומים ביחד.

"דרור ואייל יהי זכרם ברוך".

הנהר הזה איננו אלא זרם מים אחד
ידוע לנו כי יורד מן הים אל הים
באמצעות שפכים של הים.

הנהר הזה איננו אלא זרם מים אחד
ידוע לנו כי יורד מן הים אל הים
באמצעות שפכים של הים.

הנהר הזה איננו אלא זרם מים אחד
ידוע לנו כי יורד מן הים אל הים
באמצעות שפכים של הים.

הנהר הזה איננו אלא זרם מים אחד
ידוע לנו כי יורד מן הים אל הים
באמצעות שפכים של הים.

הנהר הזה איננו אלא זרם מים אחד
ידוע לנו כי יורד מן הים אל הים
באמצעות שפכים של הים.

שלום
שלום

אוי - הייט - אוי

הייט וועט - פאראן און אוי

נסה, אפילו פאראן און אוי פאראן און אוי פאראן
אפילו פאראן און אוי פאראן און אוי פאראן

און אוי פאראן

און אוי פאראן און אוי פאראן און אוי פאראן

און אוי פאראן און אוי פאראן

און אוי פאראן און אוי פאראן ?

הייט כאטש אין אפילו און אוי פאראן

און אוי פאראן אין אפילו און אוי פאראן
און אוי פאראן און אוי פאראן

און אוי פאראן ?

און אוי פאראן און אוי פאראן !

און אוי פאראן

און אוי פאראן

מנה אקדמית / מנה כלכלית

מנה אקדמית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית

מנה אקדמית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית

מנה אקדמית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית

מנה אקדמית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית
מנה כלכלית, מנה כלכלית, מנה כלכלית

היה לי חבר היה לי אח הלך לו הרחק אך אותו לא אשכח!
אייל ז"ל היה אחד החברים הכי טובים שלי. מגיל 10 היינו ביחד ובתקופה ארוכה זו הפכנו ליותר מחברים, אפשר להגדיר זאת כ"אחים". היינו כל הזמן ביחד כמו "אדם וצילו" כל דבר עושים ביחד. התקופה שלפני הצבא הייתה התקופה בה כל אחד מהחברים בחברה שלנו הלך לדרכו הוא, אני ואייל המסכנו ללכת ולבלות ביחד.

תקופת גיוסי לצה"ל הגיעה, כשהייתי בא לחופשות אייל היה מנסה לשאוב ממני ידיעות אודות דרך החיים בצבא או חיי היום יום בצבא. לשאיבה זו של ידיעות היה כסיס בגלל שחצי שנה לאחר מכן אייל התגייס ורצה לדעת לקראת מה הוא הולך. הוא הקדים את גיוסו וגוים לצה"ל כשהוא רק בן שבע-עשרה וחצי שנים. למרות זאת ולמרות שידע בפני איזה קשיים הוא יעמוד הוא בחר בחיל שרצה חיל רגלים "גולני". חיל זה היה לו כל הזמן בראש מאז מות קרובו בן דודו דני ז"ל (אף הוא חייל גולני) "במבצע שלום הגליל". אייל אמר לי אז שהוא רוצה לנקום את דמו.

הוא התגייס ב-8.8.83 וכבר ביום חופשתו הראשון (יום שישי) היה אייל אצלי בבית לבוש מדיי חיל רגלים וכשכולו קורן מאושר, הוא אמר לי: "קיבלו אותי בגולני".

כמה פעמים במשך תקופת שרותו ניסיתי לשכנעו לעזוב את החיל, גם כשטופח לקורס מכ"ים בגולני, ניסיתי לשכנעו שיכשל בקורס ואז יעיפו אותו משם או שיעשה בעיות אבל הוא לא היה בנוי לזה ומצד שני הוא גם רצה את זה. אך הופתעתי כשאייל שמע לעצתי ואף ערק למשך תקופה של 28 יום. לאחר מכן הסגיר עצמו, נשפט קש"ב והוחזר ליחידתו. ואז שוב המשכתי להפציר בו שיעזוב את החיל ויעבור קל"ב (קרוב לבית) אך הוא לא הסכים התעקש והמשיך לשרת שם ואף עבר קורס נוסף של מכ"ים בהצלחה.

אייל היה טוב לב ואהב תמיד לעזור. כל פעם שהיו מבקשים ממנו לעשות משהו היה עושה זאת ללא ויכוח. הוא היה גם תמיד מתנדב למשימות.

אייל תמיד רצה שיהיה לו אח הטוב ביותר מבחינה כל הדברים מבגדים ועד לסיביריות. בכל חופשה כשהיה מגיע הביחה הוא היה מודיע לי בטלפון: "הגעתי", וכשהיינו מבלים יחד לא היה מפסי לדבר על החוויות שלו בבסיס. הוא היה מספר לי הכל דברים שאפילו לא ספר להורים או לאחיות ואחים שלו ומהדברים שלו היה נשמע כי אהב את הצבא אפילו אהב אותו מאד.

דבר נוסף שהיה מסמן את אהבתו לצבא הוא כשהיה מגיע לחופשה לא היה פושט את מדיו עד הערב. היה מסתובב בכל מקום כאילו רוצה להתגאות ביחידתו ואכן הוא היה גאה בה מאד. כששאלו אותו היכן הוא משרת ענה ללא היסוס ובגאווה "בגולני"!

במשך כל תקופת שירותו אייל לא הזכיר ואף לא במילה אחת את פחדו לשרת בגולני גם כשהיה צריך לעלות ללבנון דבר שמפחיד הרבה חיילים הוא הלך ללא פחד ואף החבדח: "אני נוסע לחו"ל בלי דרכון". כמו-כן אף פעם לא הזכיר בדבריו את המוות.

את חופשתו האחרונה אני לא אשכח בחיים. היו אלה ימי שישי-שבת. בחופשה זו אייל ראה כמעט את כל מד שרצה לראות, כולם כמעט ראו אותו והוא עשה דברים שהרבה זמן לא עשה. לדוגמא: הוא סידר את התמונה שלו כאלבום ביום שבת, את הדוד שלו שהרבה זמן לא ראה הוא הלך לראות.

האבקות היה אחד מדברי הספורט האהובים עליו הוא לא התאבק אולי במשך שנים ואמנם ביום שבת בחוף-הים הוא התאבק עם כמה אנשים. בימי שישי-שבת הלכנו ברגל את כל רחוב בן-יהודה ורחוב דיזנגוף כשאיל מסתכל בכל חלון ראווה ודברים שמשכו את עינו, במיוחד היו כמה והם: חליפה לבנה של ג'ורדאן נעלים לבת אחותו הקטנה מ"גלי" אפשר שייב "אזרו" ומשפטי שמס.

הדברים האלה רצה לקנות בפעם הבאה שיבוא לחופשה אך החופשה הזאת כבר לא תהיה יותר.

במשך כל הזמן שהלכנו יחד הוא דיבר כרגיל על הצבא וכל פעם בחץ אותי בשאלות שונות אודות הצבא. בימים אלה היינו יחד בדיסקוטק שאף פעם לא היה בו ואכלנו במסעדה שתמיד היינו אוכלים בה.

ביום שבת היינו יחד בים ולאחר מכן רצינו ללכת לסרט וכמובן מי שהתנדב לקנות את הכרטיסים היה אייל. הוא התעקש ללכת אך ורק לסרט בקולנוע מוגרבי ששמו "הדרקון האחרון" ולא רצה ללכת לסרט

אחר, מי האמין שהאדם שאהב כל כך לראות סרטים גם בקולנוע וגם בבית בוידאו יהיה זה סרטו האחרון כמו שם הסרט "הדרקון האחרון". לאחר הסרט הלכנו יחד הביחה וזאת הייתה הפעם האחרונה בה ראיתי את

אייל, גם ברגע האחרון אייל לא רמז לי על פחדו למות בצבא. עכשיו לאחר מותו ולאחר שמצרפים דברים אלו שעשה שבחופשתו האחרונה אפשר לראות כי אייל ידע כי לא יחזור עוד הביחה ורק בבוקר אמר לאמר שלו: "אין לי חשק ללכת לצבא" וזאת הייתה הרגשתו החזקה, הרגשה שלקחה אותו לעד מאיתנו.

ביום שני בצהריים בזמן שהייתי בייח הטלפון צלצל, מעבר לקו דיבר חבר שלי איצו מלכה, שהרבה

הרבה זמן לא צלצל אלי, שאלתי אותו: "מה קרה?" הוא אמר לי: "זכרוני קח לידך כוס מים",

שאלתי אותו טוב מה קרה? והוא אמר לי: "אייל נהרג". בהתחלה לא עיקלתי דבר והייתה דקה תמימה

של שתיקה מצידו ומצידי, לאחר מכן אמרתי לו: "איך אחא מדבר אסור לדבר ככה" והוא אמר לי:

"אני לא מסקר הוא נהרג היום בבוקר בלבנון". באותו רגע נפלה עלי משקולת של 500 קילו על הראש

הייתי בהלם מוחלט, לא עיקלתי זאת ואני עדיין לא מעקל עד היום, התמונות רצו לי בראש כמו סרט

נע אבל לבכות לא יכולתי כי עדיין לא האמנתי.

בהלוויה הכל התפרץ החוצה והדמעות זלגו כמו מים.

כולם אהבו את אייל ואפשר היה לראות זאת גם בחייו וגם במותו, בזמן ההלווייה כשכולם באו לתח לו

את הכבוד האחרון. כולם בכו כמו ילדים קטנים מהגברים הכשוחים ביותר, דרך הנשים ועד לילדים

הקטנים כי ידעו שהלך מהשכונה "גיבור" שאהב את הצבא ונפל למען הצבא והמדינה גיבור שייצג את

השכונה ביחידה קרבתו ובצה"ל כולו.

יהי זכרו ברוך!

היה לי חבר היה לי אח הלך לו הרחק אך אותו לא אשכח!

חברו זכרוני מנחם

הנסיק הקטן

כשתי אותו בלם המדבר.
יפה שקיצת-שמש ללם עצוב.
צוירתי לו עץ וכבשה על נייר,
והוא הביטיו לי שוב.
הנסיק הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח.
כל שושניו הן קוצים כצת
וליו הקטן יקפא כקרח.
ואם אי-פעם תזיזו לכאן
תדעו, שכאן הוא חרש צנת.
קוף הנפילה מצולם לא נשמע
באלף החוף הרק.
והיה אם יופיע שם ילד קטן
שפניו שותקות ושיצר לו להוב,
תדעו שזה הוא - הוסיטו לו יד
ולטפו את אבק-המדבר מצניו.
חסד קטן צימי תעשו:
כתבו נא מחר לבל אמהותינו,
הנסיק הקטן חנה חזר אלינו.
הנסיק הקטן מפלוגה ב'
לא יראה עוד כבשה שאוכלת פרח:
כל שושניו מתייבשות כצת,
כי ליו הקטן קפא כקרח.

אייל חבר ואח

אייל בחור שקט וצנוע שלא אהב להתבלט. התחבב על כולם. הכרתי אותו מקרוב. הוא היה לי חבר ואח. ברור, שלא אמצא אחד כמותו לעולם.

אייל ביקש להתגייס ל"גולני" לאחר מות בן דודתו, דני מזרחי ז"ל, שנפל במלחמת של"ג. הוא התעקש לשרת ב"גולני" למרות שכל החבריה שירתו קרוב לבית, וצחקו ממנו בגלל רצונו זה. אך אייל לא נשבר ובהחלטה נחושה התגייס ל"גולני". כאשר היה מגיע לחופשה, היה מניח את חפציו בדוכן בשוק, ומייד הולך לחפש את החבריה. תמיד אהב לעזור לכולם. היינו מבליס יחד בים (הוא היה שחין טוב), בדיסקוטק או בפאב "היזולה". היינו עושים תחרות שותיה.

הוא אהב את החיים. הוא הפתיע אותנו כאשר סיים טירונות וקבל את הכומתה. הוא לא סיפר על לבנון, כי לא רצה להדאיג אותנו, ואת ההורים.

קשה להאמין שאתה לא אתנו. אינך רוקד, צוחק ומבלה כפי שהיית. אנו זוכרים אותך לעד, אייל. היית חבר ולוחם, ולכן נאלצת להיפרד מאתנו, מהשכונה, לעולמים, ואתה רק בן תשע עשרה.

תכננו לנסוע אחר הצבא לחו"ל, אך הגורל האכזר קטף אותך מאיתנו. בזכות חיילים כמוך עם רצון עז להצליח ולשמור על המולדת אנו יושבים במדינת ישראל בטוחים.

מי ייתן והיה זה חלום. מי ייתן ואפקח את עיני, ואראה אותך יושב מולי כמו פעם. אייל, לא אשכח אותך לעד.

חברד. חיליקה

אייל

גיבור השכונה

ההיכרות ביני ובין אייל נמשכה שנים ארוכות. אייל, הבן הקטן, בן הזקונים של אהובה ודוד. היינו שכנים. רק כמה מטרים הפרידו בינינו. אייל היה חייל "גולני" עוד לפני שהתגייס. היתה לו תחפושת נצחית של חייל "גולני". כל שנה בפורים התחפש לחייל "גולני". לא ייפלא אפוא, שכאשר התגייס לצה"ל ביקש לשרת בחייל זה. בגיל הנעורים הגיע גם הוא למועדון השכונתי – מועדון קלישר. גם אחיו הבוגרים, יורם וגילי, היו חניכים במועדון. אייל אף פעם לא נראה קשוח. אדרבא, תמיד אהב לעזור, ויותר למען האחרים. כך התגלה בשכונה, במועדון ובטיולים. כאשר הביע את רצונו להקדים גיוסו לצה"ל ולשרת ב"גולני" לא לקחתי את העניין ברצינות. אני יודע שפעמים רבות החבריה בשכונה אינם יודעים מה הם רוצים. יום אחד רוצים לשרת בחיל קרבי, יום לאחר מכן הם רוצים לשרת קרוב לבית, להיות נהג בוס וכולי. אולם אייל היה נחוש בהחלטתו, ובכל פעם חזר על משאלתו. גיוסו הוקדם, והוא אף גויס ליחידה קרבית. בגיל שבע עשרה הפך הילד לגבר. בכל פעם שהגיע לשכונה החל לספר לי חוויות. ישבנו בקיוסק בשכונה, והוא סיפר לי על הטירונות ועל השמירה בלבנון.

יום אחד אמר לי: "אני רוצה לשרת קרוב לבית". ישבנו בביתו ושוחחנו, ואני התחלתי לטפל בנושא של קל"ב. סוכס, שאייל יסיים קורס מ"כים ואחר-כך ישרת קרוב לבית. כאשר סיים את קורס המ"כים, היה אמור להתייצב במפקדת חילות שדה כדי להשתבץ ביחידה עורפית. אייל לא התייצב. ואז הוא אמר לי: "עמי, אל תספר לאיש שאני יכול לשרת קרוב לבית ואל תספר שאני משרת בלבנון. את הגדוד הזה אני לא עוזב. חברים שלי נפלו לידי". וכך, יום רדף יום. השגרה בעורף ואייל בלבנון, עד אותו יום מר ונמהר... ואייל כבר לא אתנו.

דמותו – חריצותו, נחישותו ונכונותו להקריב למען חבריו לעולם בקרבנו.

עמי גלעדי

החופשה האחרונה

היה לי חבר, היה לי אה
חלק החוק, אך אותו לא אשכח

אייל ז"ל היה אחד החברים הכי טובים שלי. מגיל עשר היינו ביחד, ובתקופת אהבה זו הפכנו ליותר מחברים, אפשר להגדיר זאת כאחים. היינו כל הזמן ביחד, כמו ימים וצלילי, את כל הדברים עשיתי ביחד. בתקופה שלפני הצבא כל אחד מהחברים בחברתנו שלנו פנה לדרכו, אבל אני ואייל המשכנו לחיות ביחד.

תקופת נישוי לצחיל הגיעה. כשהייתי מגיע לחופשות ניסח אייל לשאוב ממני ידיעה על דרך החיים בצבא, על חיי היום יום בצבא. מונח הניסוח של אייל היה חצי שנה לאחר מונח הניסוח שלי, והוא רצה לדעת לקראת מה הוא הולך. הוא הקדים את ניסוחו וניסח לצחיל כשהוא רק בן שבע עשרה וחצי. למרות זאת, ולמרות שידע לפני אילו קשיים יעמוד, בחר בחיל שרצה, "גולני". חיל זה היה לו כל הזמן בראש, מאז מות בן דודו. דני ז"ל ואף חיל "גולני" במבצע "שלום הגליל". אייל אמר לי אז שהוא רוצה לקום את דמו.

הוא התגייס ב-8.8.83, וכבר ביום חופשתו הראשון (יום שישי) היה אצלי בבית. לבסוף מדי חיל רגלים, וכשכולו קורן מאושר, אמר לי: "קיבלו אותי לגולני".

כמה פעמים בתקופת שירותו ניסיתי לשכנע אותו לעזוב את החיל. גם כשסופח לקורס מ"כים ב"גולני", ניסיתי לשכנעו שייכשל בקורס ואז יעזב אותו מספ. אז שיעשה בעיות, אבל הוא לא היה בנוי לזה, ובטסוף - הוא גם רצה להצליח בקורס. הופתעתי כשאייל סמע לעצתי ואף ערק לעשרים ושמונה ימים. לאחר מכן הסניד את עצמו, נשפט קש"ב, והוחזר ליחידתו. ואז שוב המשכתי להפציר בו שיעזוב את החיל ויעבור לקליב (קרוב לבית), אך הוא לא הסכים, התעקש, המשיך לשרת שם ואף עבר קורס נסוף של מ"כים, בהצלחה.

אייל היה טוב לב ואהב תמיד לעזור. תמיד כשביקשו ממנו לעשות משהו עשה זאת בלי ויכוח, הוא נרג להתנדב למשימות.

אייל תמיד רצה שיהיה לו הטוב ביותר, מבגדים עד סיגנונות. בכל חופשה, כשהיה מציע הביתה, היה מודיע לי בטלפון: "הגעתי", וכשבילינו יחד לא הפסיק לדבר על החוויות שלו בבסיס. הוא סיפר לי הכל, דברים שלא סיפר אף לא להורים או לפחות ולאחים שלו. מהדברים שלו עלה כי אהב את הצבא, אהב אותו מאוד. כשהיה מגיע לחופשה לא פשט את מדיו עד הערב. היה מסתובב בכל מקום כאילו הוא רוצה להתנאות ביחידתו. ואכן, הוא היה גאה בה מאוד. כששאלו אותו היכן הוא משרת ענה בלי היסוס ובגאווה: "ב"גולני".

כל תקופת שירותו לא הזכיר אייל, אף לא במלה אחת, את הפחד שלו לשרת ב"גולני". גם כשהיה צריך לעלות ללבנון, דבר שמפחיד הרבה חיילים, הלך בלי פחד ואף התבדח: "אני נוסע לחו"ל בלי דרכון".

אף פעם לא הזכיר בדבריו את המוות. את חופשתו האחרונה לא אשכח לעולם. הוא בא ל"שישישבת". בחופשה זו ראה אייל כמעט את כל מה שרצה לראות, כולם כמעט ראו אותו, והוא עשה דברים שלא עשה הרבה זמן. לדוגמה: בשבת סידר את התמונה שלו באלבום. הוא ביקר דוד שהרבה זמן לא ראה אותו. היאבקות היתה ספרט אהוב עליו. הוא לא התאבק שנים, אך באותה שבת, על החוף התאבק עם כמה אנשים. ביום

שישי זוגם בשבת, הלכנו בגלל לאורך רחוב בן יהודה ורחוב דיונוף. אייל הסתכל בכל חלון ראווה, ובסיוחד משכו את עיניו חליפה לבנה של "גורדאשי", ועלי "גלי" לבת אחרתו הקטנה, אפשר שייב "אזורי" ומשקפי שמש. את כל הדברים האלה רצה לקנות בחופשה הקרובה, אך החופשה הזאת לעולם לא תגיע.

כל החופשה דיבר, כרגיל, על הצבא, ובחן אותי בשאלות שונות על הצבא. היינו ביחד בדיסקוטק שאף פעם לא היה בו, ואכלנו במסעדה שתמיד היינו אוכלים בה.

בשבת היינו יחד בים, ולאחר מכן רצינו ללכת לטרט. כמוכן, אייל התנדב לקנות כרטיסים. הוא התעקש ללכת אך ורק לטרט בקולנוע "מונגרי" ששמו "הדרקון האחרון", ולא רצה ללכת לטרט אחר. מי האמין, שהסרט האחרון שיראה האדם, שכה אהב לראות סרטים, גם בקולנוע וגם בוידאו בבית, יהיה סרט עם שם סמלי כל כך - "הדרקון האחרון".

אחרי הסרט הלכנו יחד הביתה. היתה זו הפעם האחרונה שראיתי את אייל גם ברגע האחרון לא רמז לי אייל על פחדו למות בצבא. עכשיו, לאחר מותו, ולאחר שספרתיים דברים שעשה בחופשתו האחרונה, אפשר לראות שאייל ידע שלא יחזור הביתה. רק בבוקר אמר לאמא שלו: "אין לי חשק ללכת לצבא", וזאת היתה הרגשתו הצפוקה, הרגשה שלקחה אותו לעד מאתנו.

ביום שני בצהרים הטלפון צלצל בביתי. דיבר חבר שלי, איצו מלכה, שזמן רב לא צלצל אלי. שאלתי אותו: "מה קרה?" והוא אמר לי: "זכרוני, קח כוס מיסי". שאלתי אותו שוב, "מה קרה?", והוא אמר לי: "אייל נהרג". בהתחלה לא ייכלתי דבר, היתה רקת תמימה של שתיקה מצדו ומצדי. לאחר מכן אמרתי לו: "איך אתה מדבר, אסור לדבר ככה". והוא אמר לי: "אני לא משקר, הוא נהרג היום בבוקר בלבנון". באותו רגע אילו נפלה עלי משקולת של חמש מאות קילו על הראש. הייתי בהלם מוחלט, לא ייכלתי זאת, ואני עדיין לא מעכל זאת עד היום. התמוטט רצו לי בראש כמו סרט נע. אבל לבכות לא יכולתי, כי עדיין לא האמנתי. בהלוויה הכל התמרץ החוצה, והשמעות ילנו כמו מים.

כולם אהבו את אייל. אפשר היה לראות זאת גם בחייו וגם בזמן ההלוויה, כשכולם באו לתת לו כבוד אחרון. כולם בכו כמו ילדים קטנים - הנברים הקשוחים ביותר, הנשים וחילדים הקטנים. כולם ידעו שנפל בשכונה גיבור, שאהב את הצבא ונפל למען הצבא והמדינה, גיבור שייצג את השכונה ביחידה קרבית ובצה"ל כולו.

יהי זכרו ברוך!

זכרוני מנחם

צבא הגנה לישראל

ד. צ. 02766

לי"ו באב התשמ"ה

13 אוג' 85

מטפי סהן היקרה ו

בנכם היקר סמל איל כהן ז"ל נפל בעת בצוע משימתו
בתאריך י"ח באב התשמ"ה (6 לאוגוסט 85) עת שיצא להגן על גבולה של
מדינת ישראל.

איל ז"ל נפל בעת קם בגבורה להסחער נוכח כדורי מרצחים עד שפגע
בו המוות והכריעו.
בנכם היקר היה רוח חיה ביחידתנו, אהוב ואהוד על חבריו ומפקדיו
כאחד. נבון לביצוע כל פיוטל עליו ותמיד ברוח טובה ובמסירות
אין קץ.

אין מילים בפי לנחמכם באבלכם הכבד.
עומדים כולנו, מפקדי וחיילי היחידה בראש מורכן כואבים אתכם
את גודל האסון ועושים ככל יכולתנו להשפין את דרכם,
כיוון שבמוהם - ציון לנו החיים.

בשם כל חיילי היחידה - אתכם באבלכם בכל הלב
ומן השמים תנוחמו.

שחרור זוקי רש"ן
מפקד היחידה

הם ישבו ביחד

הם ישבו ביחד באהל שבמוצב, כשעתיים לפני היציאה למארב. הם ישבו ביחד, אייל ודרור הציתו סיגריה, שתו כוס קפה ודיברו על דברים, דברים אחרונים בחייהם.

שני חברים כל כך טובים, כל כך נחמדים, שכל אחד היה "עזר כנגדו". בריאים ומוצקים, חזקים וקשוחים שלא נשברים, שום דבר לא שבר אותם.

אהובה, אמו של אייל רואה בטלוויזיה "מבט לחדשות" – מראים לוויה של חיל. אהובה אומרת: "מסכנה משפחתו של החייל! כמה מסכנה אמו!" אייל גם הוא רואה ואומר לה: "אין מה לעשות, זה הגורל שלו, אין מה לעשות." ואהובה אומרת: "כן, אין מה לעשות".

באותו יום ארוה, פוגשת השכנה את אהובה ואומרת לה: "מישהו מחפש אותך, הוא מחכה ליד ביתך". אהובה רצה במהירות ומגיעה לביתה, מדברת עם האיש שחיפש את אחד מילדיה כדי לבשר את הבשורה המרה. והיא שואלת: מה אתו, הוא חי? הוא פצוע? פצוע קל, פצוע קשה, איננו? ואז באה התשובה: גברת כהו. בנד, אייל, נהרג בלבנון! מכה משמיים נחתת על הראש.

כשלושה שבועות לפני המקרה נסענו לחוף הים בתל-אביב. בסביבות השעה שתיים אחי, דרור אומר לי, מסתכל לכיוון האופק בים, "אריק, יש לי הרגשה שאני לא חוזר מלבנון!" אמרתי לו: "דורי, תסתום את הפה! לא רוצה לשמוע אותך בכלל!" דרור מתעקש, כן אריק יש לי הרגשה מזופתת! ישבנו שנינו בשקט ולא דיברנו.

הגענו הביתה, ולפני שהלכנו לישון הוא חזר על זה כמה פעמים. שוב אמרתי לו: דורי, תשב בשקט! לא רוצה לשמוע אותך מדבר על הנושא הזה של לבנון המזופתת והארודה.

בשלושת השבועות הבאים, השבועות האחרונים של דורי, לא פגשתי אותו. ואז הגיעה ההודעה אלי, לפלוגה שלי: אחיך דרור נהרג אתמול בלבנון.

הם ישבו ביחד כשעתיים לפני היציאה למארב, ועכשיו הם יושבים ביחד במרומים. דרור ואייל, יהא זכרם ברוך.

אריק,

אחי של דרור,

שנפל עם אייל במארב